

діяльності. Тобто, організаційні і правові засади в забезпеченні дисципліни та законності тісно пов'язані між собою, вони взаємоузгоджені і мають найбільшу ефективність лише у взаємозв'язку.

Список бібліографічних посилань:

1. Дубенко С. Д. Державна служба і державні службовці в Україні / С. Д. Дубенко ; за заг. ред. Н. Р. Нижник. – К.: Видавничий Дім «Інноре», 1999. С. 239.

2. Горшенев В. И. Юридическая процессуальная форма (теория и практика) / В. И. Горшенев, П. Е. Недбайло. – М.: Юрид. лит., 1976. С. 280.

3. Соціологічно-правові аспекти зміцнення службової дисципліни в органах внутрішніх справ України: навчально-методичний посібник / (Ануфрієв М. І., Венедиктов В. С., Негодченко О. В., Соболев В. О., Шкарупа В. К., Щербина В. І.). – Дніпропетровськ: Наука і освіта, 2000. С. 164.

4. Малиновський В. Я. Державне управління: навчальний посібник / В. Я. Малиновський. – Луцьк: Вежа, 2000. С. 558.

5. Гвишиани Д. М. Организация и управление / Д. М. Гвишиани. – М.: Наука, 1972. С. 530.

6. Радугин А. А. Введение в менеджмент: социология организаций и управления / А. А. Радугин, К. А. Радугин. – Воронеж: Изд-во ВЮИП, 1995. С. 210.

7. Кубко Є. Б. Теорія організації і структури державного управління/ Реформування державного управління в Україні: проблеми і перспективи/ Є. Б. Кубко ; колектив авторів ; наук. керів. Цветков В. В. – К.: Оріяни, 1998. С. 364.

8. Реформування державного управління в Україні: проблеми і перспективи / кол. авторів, наук. керів. Цветков В. В. – К.: Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 1998. С. 580.

УДК 342. 9:351. 7

Оксана Олександрівна ПАНОВА,

доцент кафедри адміністративної діяльності поліції Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-3533-5076>

СУБ'ЄКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ В УКРАЇНІ

Конституція України визнала права і свободи людини і громадянина пріоритетом у своїй діяльності. Невід'ємним елементом системи стримувань загроз порушення конституційних норм є дотримання всіма

суб'єктами правовідносин загальновизнаних норм та правил поведінки. Серед них окреме місце посідають норми, що забезпечують публічну безпеку і порядок.

Характеризуючи безпосередньо суб'єктів, що здійснюють забезпечення публічної безпеки, необхідно зазначити, що їх можна класифікувати за певними ознаками.

По-перше, залежно від ролі в житті суспільства: державні органи та громадськість.

По-друге, державні органи, що забезпечують публічну безпеку у відповідності до компетенційного впливу, можемо поділити на суб'єктів загальної компетенції та суб'єктів, наділених загальною компетенцією.

По-третє, представники громадськості, в залежності від принципу прийняття рішень поділяються на колегіальні (громадські організації) та одноособові (т. т. у правовідносинах, що відбуваються у сфері забезпечення публічної безпеки, особа реалізує одноособово надані їй конституційні права).

По-четверте, державні органи у відповідності до загального поділу влади поділяються на органи законодавчої, виконавчої та судової влади.

Отже, ми визначились із загальним поділом суб'єктів забезпечення публічної безпеки. Проте, в рамках обмеженого обсягу такої наукової роботи як тези, зосередимо нашу увагу на суб'єктах зі спеціальною компетенцією у сфері забезпечення публічної безпеки. До таких суб'єктів відносяться підрозділи, в яких завдання щодо забезпечення публічної безпеки та порядку є пріоритетними.

Так, Закон України «Про особливості забезпечення громадського порядку та громадської безпеки у зв'язку з підготовкою та проведенням футбольних матчів» від 08. 07. 2011 № 3673-VI зазначає, що спеціальні суб'єкти забезпечення громадського порядку та громадської безпеки- Національна поліція та центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, в особі їх органів або підрозділів, які у встановленому законодавством порядку та у межах своєї компетенції відповідають за забезпечення громадського порядку та громадської безпеки у зв'язку з підготовкою та проведенням футбольного матчу (1). Зазначена норма виокремила Національну поліцію України як головного суб'єкта забезпечення публічної безпеки.

Характеризуючи дану норму, слід виокремити таку категорію суб'єктів забезпечення публічної безпеки як «орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері цивільного захисту». Аналіз вітчизняних нормативно-правових актів дозволив визначити категорії органів, які відповідають даній дефініції, і для яких забезпечення публічної безпеки є одним з пріоритетів, серед них Державна служба України з надзвичайних ситуацій (2) та Національна гвардія України (3).

Таким чином, проведений аналіз дозволив стверджувати про чисельність у кількості суб'єктів забезпечення публічної безпеки України. Проте, в умовах сьогодення правова невизначеність в

характеристиці завдань органів державної влади щодо сфери забезпечення публічної безпеки, створює величезну прогалину в компетенційних функціях і породжує дублювання повноважень, та можливу неузгодженість в прийнятті правових рішень, що призведе до загроз у сфері публічної безпеки з подальшим послабленням всієї системи національної безпеки України.

Список бібліографічних посилань:

1. Про особливості забезпечення громадського порядку та громадської безпеки у зв'язку з підготовкою та проведенням футбольних матчів: Закон України від 08. 07. 2011 № 3673-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/ru/3673-17/sp:max15>.

2. Про затвердження Положення про Державну службу України з надзвичайних ситуацій: Постанова КМУ від 16. 12. 2015 р. № 1052. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1052-2015-%D0%BF>.

3. Про Національну гвардію України: Закон України від 13. 03. 2014 № 876-VII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/876-18>.

УДК 342. 922

Сергій Анатолійович РЕЗАНОВ,

доцент кафедри адміністративної діяльності поліції Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-7429-5273>

ПРОБЛЕМА МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА ДЕРЖАВ У СФЕРІ БОРОТЬБИ З ТЕРОРИЗМОМ

Сучасний етап становлення міжнародної безпеки ознаменувався новим сплеском тероризму. Набувши якісно і кількісно нових характеристик він перетворився на явище транснаціональної злочинності, внаслідок чого боротьба з міжнародною терористичною активністю стала важливою проблемою всієї світової спільноти. У даний час загально визнано, що ефективна боротьба з тероризмом можлива тільки спільними зусиллями.

Уперше боротьба з міжнародним тероризмом стала актуальною в 1934 році, коли попередниця ООН Ліга Націй оголосила даний феномен поза законом і поставила до порядку денного розгляд Конвенції про запобігання та покарання актів тероризму, яка була прийнята 16 листопада 1937 року, проте з різних причин в законну силу так і не вступила. Слід зауважити, що після прийняття в ООН 9 грудня 1994 року Декларації про заходи щодо ліквідації міжнародного тероризму, був заснований Спеціальний комітет з протидії тероризму. З тих пір ООН